

Christian White

De vrouw en
de weduwe

A.W. Bruna Uitgevers

Proloog

John schrok wakker en dacht: er is iemand in huis. Hij had iets gehoord, een geluid beneden, een soort smakken van droge, verweerde lippen, en daarna sluipende voetstappen op de trap.

Hij staarde in de duisternis boven zijn bed en luisterde, maar afgezien van het zachte ruisen van de centrale verwarming was het weer stil in huis. Hij draaide zich opzij en keek naar zijn vrouw, spookachtig in het doffe, door het raam vallende maanlicht.

Zeker weer een nachtmerrie, dacht hij.

Krak.

Het geluid kwam van de overloop op de eerste verdieping, een voetstap op de krakende vloerplank bovenaan de trap. Deze keer had hij het zich niet verbeeld. Dat wist hij zeker.

Hij ging rechtop zitten en tuurde in het duister. Naarmate zijn ogen aan het schaarse licht wenden, werden de silhouetten in de slaapkamer gaandeweg beter zichtbaar, alsof hij naar een langzaam scherp wordende foto keek. Hij zag de hoge garderobekast tegen een zwarte achtergrond. De ladekast, die bezaaid was met de sieraden van zijn vrouw, net tientallen in het maanlicht glinsterende oogjes. Een potlood dun lichtstreepje flakkerde onder de dichte deur.

Hij deed de deur open en liep de gang op, waar een Harry Potter-nachtlampje brandde. Voor zijn dochter Mia, zodat

ze niet bang was als ze 's nachts naar de wc moest. Een dikke bruine mot fladderde er blindelings tegenaan, steeds maar weer. John keek er even naar, als aan de grond genageld. Was het dat soms wat hij had gehoord?

Toen stapte er een man uit de schaduwen aan het einde van de gang.

John wilde iets zeggen, maar zijn kaak was verkrampt van angst.

De man deed nog een stap naar voren. Hij was lang en lijvig, en had zijn hoofd geschoren. Hij droeg witte canvas tennisschoenen en een zware zwarte jas die John herkende.

'Hallo, John,' fluisterde de man. 'Weet je nog wie ik ben?'

'Ja,' wist John amper hoorbaar uit te brengen.

'Weet je ook waarom ik hier ben?'

'Ja,' zei John zachtjes. 'Ik denk het wel.'

1

De weduwe

Kate Keddie stond in de toiletten van de luchthaven en oefende in de spiegel haar glimlach. Ze had een hekel aan haar mond. Die was een paar tanden te breed voor haar hoofd, dus als ze grijnsde, zag ze er meestal uit als een gestoorde gek. Voorzichtig krulde ze haar mondhoeken. Ze wilde zelfverzekerd en ingetogen overkomen. Maar het werd Shelley Duvall die stijf stond van de drugs.

‘Waarom trek je zo’n gezicht?’ vroeg Mia. Kates tien jaar oude dochter kwam uit een van de toiletten tevoorschijn en waste haar handen. Ze had het koordje van een hartvormige ballon met de tekst WELKOM THUIS om haar pols gebonden, en het ding deinde nu als een reddingsboei boven haar hoofd.

‘Zomaar,’ zei Kate.

‘Hoe lang duurt het nog voordat papa er is?’

‘Nog tien minuten voor hij landt. Dan moet zijn vliegtuig hierheen taxiën, hij moet zijn koffers ophalen, de douane door... Alles bij elkaar zo’n zestien uur.’

‘Ik word gek van je, mam!’ Mia stampvoette op de glanzende betonnen vloer, een en al nerveuze opwindning, het soort dat ze normaal gesproken alleen op kerstochtend vertoonde. Ze had haar vader nog nooit zo lang hoeven missen.

John was twee weken in Londen geweest, voor een onderzoekscolloquium over palliatieve zorg. Het merendeel van die tijd had Kate verlangend naar zijn thuiskomst uitgekeken en met een dikke rode viltstift de dagen op de kalender afgevinkt. Ze hoopte dat het oude cliché – afwezigheid versterkt de liefde – ook voor John gold, maar een somber deel van haar was bang dat het ook averechts kon werken. Ze had ergens gelezen dat je een gewoonte al in twee weken kon afleren, en het huwelijk was toch eigenlijk niets anders dan een gewoonte?

Kate nam haar dochter bij de hand en liep met haar naar de terminal. In de aankomsthal van Melbourne International Airport krioelde het van de mensen. Gezinnen stonden met handbeschilderde spandoeken bij elkaar en hielden de grote matglazen douanedeuren in de gaten. Achter hen krabbelden in zwart pak geklede chauffeurs namen op witte bordjes. Er ging een collectieve energie van de menigte uit, waardoor die één grote entiteit leek in plaats van honderd kleine eenheden. De ingetogen maar nerveuze bewegingen leken op elkaar afgestemd als die van de poten van een rups.

John kon nu elk moment door de deuren tevoorschijn komen, zijn blauwe American Tourister-rolkoffertje achter zich aan trekkend, met ingevallen ogen en een vermoeid uiterlijk door de lange vlucht. Hij zou hen zien en gaan stralen. Hij zou niet verwachten dat ze er waren. Hij had uitdrukkelijk gezegd dat hij een taxi naar huis wilde nemen, en Kate had uitdrukkelijk gezegd dat ze dat prima vond, terwijl ze heel goed wist dat ze met Mia naar het vliegveld zou rijden om hem te verrassen.

Ze verlangde ernaar om haar man weer te zien, maar meer nog verlangde ze ernaar om de teugels weer uit handen te geven. Ze was een goede moeder, bedacht ze, maar

wel een zenuwachtige. De rol was haar nooit zo gemakkelijk afgegaan als andere vrouwen, zoals die van de vriendinnenclub van haar moeder of de flinke, druk ogende moeders bij school. Kate voelde zich veel meer op haar gemak met John als ruggensteun.

‘Denk je dat papa aan mijn ponden heeft gedacht?’ vroeg Mia terwijl ze naar de display van een wisselkantoortje keek. Onlangs was ze als een bezetene vreemd geld gaan verzamelen.

‘Daar heb je hem nu al minstens tweeduizend keer aan herinnerd,’ zei Kate. ‘Ik denk niet dat hij de moed heeft om zonder ponden thuis te komen.’

‘Hoe lang duurt het nú nog?’ kreunde ze.

‘Vijf minuten. Kijk maar op het bord met de aankomsttijden.’

Vlucht Quantas QF31 vanaf Heathrow (via Singapore) was op tijd en zonder incidenten geland. Er viel een stilte over de wachtende menigte, die al gauw overging in kreten, tranen en gelach toen de eerste passagiers de hal in kwamen. Sommige mensen stortten zich in de armen van hun geliefden, terwijl andere zich een weg door de menigte baanden naar hun wachtende chauffeurs of de rij taxi's verderop.

Een knappe vrouw met een blonde paardenstaart viel in de armen van haar wachtende man. En toen, even vergevend waar ze was en wie er toekeken, kustte ze hem harts-tochtelijk op de mond. Vlakbij begon een ouder Aziatisch koppel als een uitzinnige te zwaaien toen een man een kinderwagen met een slapende jongetjestweeling naar hen toe duwde. Kate sloeg hen gade, wachtte op haar beurt.

Het verbaasde haar een beetje dat John niet als eerste naar buiten was gekomen. Hij vloog altijd businessclass, waardoor hij recht had op een snelle doorgang en *priority service*.

Mia ging op haar tenen staan om tussen de menigte te zoeken. ‘Zie je hem al?’ vroeg ze.

‘Nog niet, snoes,’ zei Kate.

Ze hielden strak de grote glazen deuren in de gaten. Die schoven weer open. Deze keer kwam er een kleinere groep naar buiten.

‘Ik zie hem, ik zie hem!’ gilde Mia. Toen liet ze haar schouders zakken. ‘O nee. Wacht. Dat is ’m niet.’

De tweede golf passagiers verspreidde zich. Nog altijd geen spoor van John. De glazen deuren gingen dicht, en weer open. Een oudere heer liep moeizaam naar buiten, met in zijn linkerhand een wandelstok en in zijn rechter een stoffige oude Samsonite-koffer. De gang achter hem was leeg.

Kate controleerde de aankomsttijden weer, keek nogmaals of ze op het juiste moment op de juiste plek waren, checkte het een derde keer. Verbazing maakte plaats voor bezorgdheid.

‘Mam?’ zei Mia.

‘Blijf opletten, snoes. Hij wordt vast opgehouden bij de bagageband, of er is gedoe met een of andere overijverige douanebeambte. Hij komt zo. Wacht nou maar af.’

Ze wachtten. Ten slotte, terwijl ze haar best deed niet te laten merken dat ze in paniek begon te raken, pakte Kate haar telefoon en belde Johns nummer. Dat ging meteen naar de voicemail. Ze probeerde het nog eens. Opnieuw de voicemail. Waarschijnlijk stond zijn telefoon op vliegtuigstand en was hij vergeten die uit te schakelen, zo maakte ze zichzelf wijs. Of hij had zijn oplader in de muur van zijn suite in het Holborn Hotel laten zitten en bij aankomst in Australië was zijn batterij leeg.

Ze begon op haar nagels te bijten.

De glazen deuren gingen open. Kate hield haar adem in.

Drie laatkomers: een echtpaar van middelbare leeftijd dat klaarblijkelijk ruzie had en een jonge backpacker met een groezelige huid en een wirwar van dreadlocks die over één schouder vielen. Niemand stond op hen te wachten. De deuren gingen dicht, en weer open. Deze keer kuisde de vliegtuigcrew naar buiten, zorgeloos met elkaar babbelend, blij dat hun dienst erop zat.

Waar ben je, John? dacht Kate.

Als hij zijn vlucht had gemist, zou hij haar toch zeker hebben gebeld, ge-sms't of gemaïld? Hij wist weliswaar niet dat ze hem op het vliegveld zou opwachten, maar hij wist wel dát ze op hem wachtte. Ze probeerde nogmaals zijn nummer. Niets. Ze keek de terminal rond. De meeste mensen waren weg, afgezien van een paar passagiers bij de autoverhuurbalies en een man in een grijze overall die de tapingstrook bij de voordeuren aan het stofzuigen was.

‘Waar is hij, mam?’ vroeg Mia.

‘Ik weet het niet, snoes. Maar hij moet hier zijn. Het is oké. Alles is oké.’

Terwijl Kate haar blik strak op de glazen deuren gericht hield, pakte ze Mia's hand. Ze hield hem stevig vast. Ze bleven wachten. Vijf minuten verstreken, toen nog eens een kwartier. De laatste keer dat ze elkaar hadden gesproken was via Skype, op de ochtend van zijn terugvlucht vanaf Londen. Kate en Mia hadden samen in een leunstoel in de zitkamer gezeten, over het scherm van de MacBook gebogen. Zeventienduizend kilometer bij hen vandaan zat John op het bed van zijn hotelkamer. Het was een typische suite met zachtgroen behang, links van hem een minibar en rechts een roomservicemenu. Zijn paspoort, portefeuille en telefoon lagen netjes op zijn koffer bij de deur.

‘Helemaal klaar voor de vlucht?’ vroeg Kate.

‘Ik heb de drie dingen bij me die alle doorgewinterde reizigers bij zich moeten hebben,’ zei hij. ‘Oordopjes, valium en Haruki Murakami.’

‘Is valium een drug?’ vroeg Mia.

‘Ja, liefde,’ zei hij. ‘Maar een goede drug.’ Hij lachte, maar de verbinding was zwak en vertraagd. Het scherm bevroor en bewoog schokkerig, waardoor lachen klonk als iets uit een koortsdroom.

John was drie jaar ouder dan Kate, maar zag er vijf jaar jonger uit. Hij had een jongensachtige kop haar en fraaie, symmetrische gelaatstrekken. Hij had van nature een verzorgd en atletisch voorkomen. Op het computerscherm leek het of zijn gezicht wat meer kleur had dan normaal. In Londen was het tenslotte zomer.

Mia gleed op haar knieën naar voren tot ze met haar gezicht een paar centimeter van het scherm zat. ‘Als je in het vliegtuig stapt, moet je achter de vleugel gaan zitten,’ zei ze. ‘Als het neerstort, is dat de veiligste plek.’

‘Businessclass is helemaal voorin,’ zei hij.

‘O, o. Bij de meeste crashes worden de eerste elf rijen verpulverd.’

‘Je vader hoeft niet zo nodig te horen dat hij wordt verpulverd,’ zei Kate. ‘Hoe weet jij trouwens wat verpulverd betekent?’

Mia haalde haar schouders op. ‘Internet.’

‘Ze heeft ontdekt hoe ze het digitale kinderslot kan omzeilen,’ zei Kate. ‘Onze dochter de hacker.’

John leunde op zijn ellebogen achterover en keek naar links, langs het scherm van zijn laptop. Kate kreeg plotse-ling het vreemde en volkomen ongegronde idee dat hij niet alleen was. Ze gooide het op paranoia.

Na een ogenblik zei John: ‘Zet de functie veilig zoeken toch uit.’ Hij zei het op effen toon. Kate wist niet of hij het

wel of niet grappig bedoelde. ‘Het leven heeft ook geen filter, dus waarom zou internet dat wel moeten hebben?’

‘Geweldig,’ zei Kate. ‘Nou, dan mag ze vanavond *The Exorcist* zien, en morgen kijken we alle Rambo-films.’

Hij lachte niet. ‘We proberen de mensen van wie we houden tegen bepaalde waarheden te beschermen,’ zei hij. ‘Maar ik weet niet of dat altijd goed is, of eerlijk. Als we niet praten over de monsters in deze wereld, dan zijn we er niet op voorbereid wanneer ze onverhoeds van onder het bed tevoorschijn komen.’

Kate had heel graag door het scherm heen willen reiken om zijn gezicht aan te raken. Wat voor monsters? ‘Gaat het wel met je, John?’ vroeg ze.

‘Ik denk het wel,’ zei hij. ‘Ik denk dat ik er gewoon aan toe ben om naar huis te gaan.’

‘Kate?’

‘Ja,’ zei ze. ‘Kate Keddie.’

‘O, Káte. Johns vrouw. O jeetje, dat is ook lang geleden, hoe gaat het met je?’

Chatveer Sandhu was administratief assistent in het Trinity Health Centre voor Palliatieve Zorg, waar John als internist werkte.

‘Sorry dat ik je stoort,’ zei Kate. ‘Maar ik kan John niet bereiken en ik dacht dat ik het maar het best aan jou kon vragen. Ik neem aan dat zijn vlucht uit Londen is veranderd of dat zijn schema is omgezet, en dat iemand vergeten is het aan mij door te geven.’

Er viel een beladen stilte en het kostte Kate de grootste moeite om die niet op te vullen. Ze keek naar Mia, die op een plastic stoel naast de informatiebalie zat. Haar ogen stonden wanhopig en somber. Het huilen stond haar nader dan het lachen.

‘Ben je er nog, Chat?’ vroeg Kate.

‘Ja,’ zei hij. ‘Sorry. Ik... Ik weet eigenlijk niet wat je bedoelt.’

‘Ik sta op het vliegveld, en mijn man is er niet.’

Haar leek het nogal duidelijk, maar na nog een ogenblik stilte zei Chatveer: ‘Ik ga je met Holly doorverbinden. Blijf aan de lijn.’

‘Me doorverbinden? Nee, Chat, ik hoef alleen maar...’

Te laat. Ze stond al in de wacht. Tijdens het wachten ging ze door met nagelbijten. Ze beet te ver en kromp ineen van de pijn.

Klassieke muziek klonk door de lijn: Henryk Górecki’s onheilspellende derde symfonie. Een van Johns lievelingsstukken. Een vergeten meesterwerk, noemde hij het. Vóór hun huwelijk had Kate klassieke muziek liever overgelaten aan pretentieuze intellectuelen. Ze hield veel meer van Mariah Carey dan van Claude Debussy. Maar toen John het tijdens hun eerste date bijna alleen maar had gehad over Wolfgang Amadeus-dit en Ludwig von-dat, was ze de volgende dag op pad gegaan om een dubbel-cd te kopen met een verzameling klassieke muziek van *The best of*, en had ze zich ertoe gezet die te beluisteren. En nu vond ze het wel mooi, althans, dat dacht ze.

‘Wat kan ik voor je doen, Kate?’ vroeg Holly Cutter plotseling op scherpe toon in haar oor, nu al ongeduldig.

Holly Cutter was frustrerend succesvol. Behalve medisch directeur van het Trinity Health Centre was ze gediplomeerd verpleegkundige, spiritueel counselor, medisch docent, klinisch onderzoeker, honorair hoogleraar aan de universiteit van Melbourne en bestuursvoorzitter van de Internationale Vereniging voor Hospice- en Palliatieve Zorg. Een typische carrièrevrouw.

‘Hallo Holly,’ zei Kate. ‘Ik weet niet waarom Chatveer me

heeft doorverbonden, maar ik sta met Mia op het vliegveld. Johns vlucht is geland, maar hij zat niet in het vliegtuig. Kan het zijn dat hij bij de conferentie is opgehouden of dat zijn reis is uitgesteld of vertraagd, of..?’

‘Daar weet ik niets van, Kate,’ zei Holly.

Kate wilde haar telefoon wel door de terminal smijten. ‘Kun je me in dat geval weer terugzetten naar Chatveer?’

‘Chatveer weet hier ook niets van.’

Kate kreeg een kleur en voelde zich verhit en idioot, nijdig en obstinaat. En Mia zat te huilen.

‘Ik weet eigenlijk niet wat hier aan de hand is,’ zei ze. ‘Maar volgens mij is er sprake van een miscommunicatie. John is de afgelopen twee weken in Londen geweest, voor het onderzoekscolloquium over palliatieve zorg. Hij zou vandaag thuiskomen en...’

‘Luister,’ zei Holly. ‘Ik weet niet wat je wel of niet weet, en ik heb absoluut al genoeg op mijn bordje om waar dan ook bij betrokken te raken, maar als John dit jaar het onderzoekscolloquium heeft bijgewoond, dan weten wij daar niets van.’

‘Ik begrijp het niet,’ zei Kate. ‘Waarom niet?’

‘Omdat John hier al drie maanden niet meer werkt.’

2

De vrouw

‘Rotbeesten,’ zei Abby Gilpin, hard genoeg om de raven weg te jagen.

Ze hadden lopen schranzen van het vuilnis van een hele week dat midden op straat verspreid lag. De vuilcontainer, die haar tienerzoon tot bovenaan de oprit had gesleept zodat hij deze ochtend geleegd kon worden – nadat ze hem daar ongeveer zevenenvijftig keer aan had herinnerd – was door de wind naar voren geduwd en lag nu op zijn kant, met het deksel als een gapende bek opengeklapt.

Een paar vuilniszakken waren heel gebleven, maar de meeste waren door de raven opengescheurd, waardoor een janboel aan voedselresten, plastic verpakkingen, eierdoppen, koffieprut en gebruikte tissues vrij spel had. Abby zette zich schrap tegen de stank, trok de bak overeind en begon de rommel op te ruimen. Haar hand stuitte op een zachte, natte prop, die ze onmiddellijk weer liet vallen, maar er droop evengoed iets smerigs en ondefinieerbaars langs de linkerkant van haar legging omlaag.

Abby deed over het algemeen niet veel aan haar uiterlijk, ze liep meestal rond in zwarte leggings en floddertruien, maar om nou op handen en knieën vuilnis van de straat te rapen ging haar toch te ver. De weg was nat. Die ochtend was het eiland getroffen door de zwaarste onweersbui van

het seizoen, en sindsdien had het bijna aan één stuk door geregend. De lucht was even opgeklaard, maar het was slechts een kwestie van tijd voor het weer begon.

Snel gooide ze alle zakken in de bak terug, op één na. Ze wilde net het deksel dichtklappen toen haar oog ergens op viel. Door het half doorzichtige plastic zag ze een paar geelbruine werklaarzen. Met een wijsvinger prikte ze een gat in de zak en keek wat erin zat.

De laarzen waren van haar man, Ray. Afgezien van een beetje modder in de zolen en wat slijtplekken zagen ze er spiksplinternieuw uit. Misschien had Ray de verkeerde maat gekocht, maar het was niets voor hem om ze zomaar weg te gooien in plaats van ze naar de kringloop te brengen. Behalve de laarzen zat er ook nog een cargobroek in de zak, evenals een grijs werkshirt met ISLAND CARE op het borstzakje. De kleren roken nog naar het citroenwasmiddel dat de Buy & Bye altijd in de aanbieding had.

Een koude windvlaag dreef haar de oprit op en de garage in, met de kleren in een bundeltje onder haar arm.

In het donker trok ze aan het trekkoordje van het licht en na een bevredigende klik flakkerde boven haar een rij tl-buizen aan. Hun dubbele garage was meer dan groot genoeg voor twee auto's, maar zoals de meeste garages fungeerde ze als opslagplaats. Er stonden hoge, wiebelende stapels opbergdozen, plastic tonnen, lege potten, rekbanden waar weinig rek meer in zat, een fitnessstoestel vol spinnenwebben en een zitmaaier die Ray drie jaar geleden goedkoop bij een garageverkoop op de kop had getikt, om vervolgens te ontdekken – wat een verrassing – dat hij het niet deed.

Tussen de rommel was een smal pad vrijgemaakt, en ook een rechthoekige ruimte voor Rays werktruck, een vierdeurs geval met modderspatten. In de enige andere uitspa-

ring tussen al die spullen stond Abby's werktafel, een log ding vol verfvlekken dat ze in een antiekwinkel op het vasteland hadden gevonden. Erachter stond ergens de doos met oude kleren. Ze waren al maanden van plan om die naar de kringloopwinkel te brengen.

Abby streek in het voorbijgaan met haar vingers over het houten werkblad. Ze moest gauw weer eens tijd maken om hier aan de slag te gaan, misschien dit weekend, als de kinderen de hort op waren en Ray naar cricket zat te kijken. Het was aan deze werktafel dat Abby met vallen en opstaan, en na vele tripjes naar de bibliotheek op Belpoort op zoek naar doe-het-zelfhandboeken, een min of meer zelfverzerde amateurtaxidermist was geworden.

Netjes gerangschikt op de bank en opgestapeld op het pennebord erachter lagen een donkergroen schort, scalpelmessen, operatiehandschoenen, insectenspelden, vislijn, elastieken, speelkaarten (om oren te 'kaarden'), boraxwasmiddel (om huiden te conserveren), boetseerklei, boetseergerei, tongspatels, combinatietangen, superlijm, een nietjespistool en een stuk of twintig glazen ogen van verschillende grootte.

Op de grond stond een zoemende barkoelkast met daarin een paar flessen water, zes blikjes bier en Abby's volgende patiënt, een buidelrat die Susi Lenten dood had gevonden onder de stroomdraden bij haar huis. Naast de koelkast stond een plastic bak met verschillende chemicaliën, waaronder looioplossingen, blancheermiddelen, luminol en bactericide.

Tot nu toe had ze alleen muizen, ratten en vogels opgezet. Ze stonden op plankjes door het hele huis, uitzakkend en opbollend op plaatsen waar dat absoluut niet hoorde. Maar in al hun onvolmaaktheid leken ze juist des te menselijker. Doorgaans gebruikte ze alleen dieren die een natuurlijke dood waren gestorven, en het was niet ongewoon dat men-

sen op het eiland haar belden als ze een dood beest vonden op de weg, in hun tuin of op het strand. Dan zeiden ze zo iets als: 'Ik heb een ekster op mijn balkon, het arme schepsel vloog pardoos tegen de hordeur. Hij is nog niet lang dood, maar misschien moet je snel zijn, want de vliegen ruiken hun kans.' Of: 'Je moet die bosrat uit mijn vriezer komen halen voordat Shivaun van me gaat scheiden. Ze heeft de ruimte nodig, en ik weet wel beter dan een zwangere vrouw tegen de haren in te strijken.'

Abby wist niet waarom ze taxidermie zo leuk vond, en met die vraag hield ze zich weinig bezig. Het werk was behalve meditatief ook vrij smerig, en ze verdiende er niets mee. De paar dieren die ze niet zelf hield gaf ze weg, meestal aan mensen die ze knarsetandend en met grote, angstige ogen in ontvangst namen. Maar er was iets duister schitterends aan deze kunst, waardoor ze er steeds weer naartoe werd getrokken. De dood die het leven imiteerde, dacht ze bij zichzelf, en dat klonk mooi.

Uiteindelijk kreeg ze de doos voor de kringloopwinkel in het oog. Hij stond op een stoffige plank, ingeklemd tussen een zanderige oude picknickdeken die naar natte hond rook (wat merkwaardig was, want ze hadden geen hond) en een melkkrat vol oude auto-onderdelen. Ze gooide Rays broek, shirt en laarzen in de doos, deed het licht uit en ging het huis in.

Het huis was een klein strandhuis met een houten beschieting, waar een hoop aan mankeerde: klemmende ramen, ratelende buizen en stopcontacten die verwaarloosd zoemden als je er iets in stak. Ze waren aan het sparen om te renoveren, maar het zou tot het volgende seizoen duren voor ze ook maar enigszins genoeg hadden, en misschien werd het zelfs pas het seizoen daarna.

Abby had geen haast om de boel te repareren. Ze hield van elke tik en kraak: de kreunende vloerplanken, het aanhoudend sputteren van werkend hout, de losse hordeur die midden in de nacht eindeloos klapperde. Ze klaagde niet, ze was geen vrouw die een stil, wanhopig leven leidde, die bang was voor de middelbare leeftijd die op haar begon te drukken. Nee, zo zat Abby niet in elkaar. Ze was tevreden. Ze was gelukkig.

Nog voor ze binnenkwam, wist ze al dat haar vijftienjarige zoon in de keuken was; de zware geur van zijn Axe-deodorant verraadde hem. Eddie had een blauw schort voor en stond bij het aanrecht knoflook te hakken. Ooit, in de verre, verre toekomst, zou hij een knappe man worden, maar nu ging hij schutterig door een Ichabod Crane-achtige puberteitsfase: slungelige ledematen, een gezicht vol tanden en op zijn voorhoofd een archipel aan vuurrode acne.

Hij keek niet op toen Abby binnenkwam.

‘Wat eten we vanavond?’ vroeg ze.

‘Vegetarische gourmetpizza,’ zei hij op droge toon, dezelfde toon waarmee hij een verhandeling over de geschiedenis van de ladder kon afsteken.

‘Klinkt heerlijk.’

Hij haalde zijn schouders op en veegde geroutineerd het mes aan zijn schort af. Hij kneep zijn ogen tot spleetjes en begon verwoed champignons te snijden, alsof hij ze ergens voor bestrafte.

‘Rustig aan,’ zei Abby tegen hem. ‘Als je vinger erin verdwijnt, is het niet meer vegetarisch, weet je.’

Hij zei niets. Vast weer zo’n bui, vermoedde Abby. Ze pakte net een biertje uit de koelkast toen haar man vanuit de badkamer kwam binnenwandelen. Hij rook fris, en zijn haar was glad en nat van de douche na zijn werk.

‘Biertje?’ bood Abby aan.

‘Doe maar water.’

‘Water in plaats van bier.’ Ze vertrok haar mond toen ze het zei. ‘En ik maar denken dat ik je kende.’

Abby mocht graag hardlopen, maar ze hield haar conditie in balans met een ongezonde hoeveelheid vet, suiker en drank. Ray daarentegen was gegrepen door een of andere gezondheidsmanie. Nee, dat was nog zacht uitgedrukt. Hij onderwierp zichzelf aan een hardvochtig fitnessregime dat aan zelfkastijding grensde.

Hij was nooit te zwaar geweest, verre van dat zelfs. Stevig misschien, maar dat stond hem goed. De laatste tijd hadden zich echter de contouren van spieren op zijn borst en een sixpack op zijn buik afgetekend. De huid van zijn hals klampte zich vast aan een kaak waarvan ze nooit had beseft dat die vierkant was, en de mouwen van zijn T-shirt bolden op. Dit gestaag stalen en trainen van zijn lijf deed Abby denken aan een archeologische opgraving. Ze stelde zich voor dat het zand, slijk en vet werden weggeveegd tot er alleen nog een geraamte overbleef.

‘Lijkt mij een midlifecrisis,’ zei Abby. Ze vulde een glas uit de kraan en gaf het aan hem. ‘Nog even en je gaat je shirts nog in je broek stoppen.’

Hij zuchtte, en Abby vroeg zich af of ze misschien te hard voor hem was. Ze omhelsde haar man. Ze voelde Ray, maar tegelijk voelde ze de anti-Ray. Ray van wie de korsten waren weggesneden.

Ze bedacht dat het alweer even geleden was dat ze voor het laatst seks hadden gehad, en nog langer geleden dat ze Ray helemaal naakt had gezien. De laatste vijf keer hadden ze in het donker gevreeën na een karton rode wijn.

Ze voelde dat Rays vingers licht haar lovehandles beroerden, en toen wendde hij zich af.

Andere, minder zelfverzekerde vrouwen zouden mis-

schien nerveus worden als hun partner systematisch alles aan zichzelf begon te veranderen, maar een boosaardig, schuld bewust deel van Abby wist dat dit fitnessgedoe gewoon weer een fase was. Vorig jaar was hij bij Geelong Polytechnic begonnen aan een avondcursus en verklaarde zichzelf ondernemer. Het jaar daarvoor was het ‘franchise dit, franchise dat’. Volgende maand begon hij waarschijnlijk met het schrijven van die bestseller waar hij het al over had sinds hun eerste ontmoeting, en daarna misschien met een paar pianolessen.

Ze hoefde alleen maar te wachten tot het overging. Ze haatte het om zo te denken, maar daarmee was het niet minder waar. Wat Ray niet beseftte – of niet wilde beseffen – was dat het wel wat meer zou kosten dan een paar uur op de loopband of een semester economielessen om van deze rots af te komen. Belpport Island wist je op een of andere manier naar zich toe te trekken en dan te fluisteren: ‘Ik laat je nooit meer gaan, schatje.’ Abby had al lang geleden geleerd dat het gemakkelijker was om erin mee te gaan dan ertegen te vechten.

‘Er is niets mis mee als je probeert je leven te beteren,’ klonk een stem in de gang, op een toon die neigde naar aardbeibeschuut met rattengif. Lori kwam luid klossend op haar Dr. Martens binnen, gekleed in een oversized Nirvana-T-shirt en met een gezicht zo lang als een verregend weekend. ‘Trouwens, Eddie is vergeten om het hardhout binnen te leggen, en nu is het kletsnat.’

‘Zijn je armen beschilderd?’

Lori rolde met haar ogen.

Ze was een mooi meisje, met steil donker haar en gelaats-trekken die door een team experts zorgvuldig geselecteerd leken te zijn om in de vorm van haar gezicht te passen. Er-gens rond haar dertiende verjaardag was ze berekenend en

gesloten geworden. Ze was inmiddels zestien, en niets wees erop dat daar verandering in kwam. Maar Abby wist dat de puberteit iets was als eb en vloed: eerst dwaalde je af, en dan kwam je weer terug. En mocht ze dat niet doen, dan kon Lori in elk geval ooit een heel succesvolle CEO worden. Dat, of een geslaagde seriemoordenaar.

‘Ik vind het goed dat je het er niet bij laat zitten, pap,’ zei ze.

‘Dank je wel, snoes,’ zei Ray.

‘Ze keek mij aan toen ze “het erbij laten zitten” zei,’ zei Abby. ‘Ik ben toch zeker niet de enige die dat doorhad?’

Lori sloeg haar armen over elkaar en zei: ‘Ik begrijp gewoon niet waarom je hem zo nodig het gevoel moet geven dat hij idioot bezig is.’

‘Daar is anders niet veel voor nodig,’ zei Eddie.

‘Ding-dong,’ zei Ray. ‘Einde ronde één. Boksers, terug in je hoek.’

Lori trok een geeltje van de koelkast en gaf het aan Ray. ‘Eileen Betchkie heeft je gebeld. Ze zei niet waar het over ging, maar ze deed er lang over om ter zake te komen. Ik kwam bijna niet meer van haar af.’

‘Eileen?’ zei Abby. ‘Was je gister niet bij haar huis aan het werk?’

Ray knikte. ‘Ik zal wel een grassprietje over het hoofd hebben gezien en wil ze zeker dat ik terugkom om er wat aan te doen. Ik bel haar morgen wel.’

Om de eindjes aan elkaar te knopen, nam Ray waar hij kon tuinonderhouds- en grasmaaiklussen aan. Hij had er een hekel aan om voor de dorpsbewoners te werken. Terwijl Abby het juist makkelijker zou hebben gevonden om te werken voor mensen die ze kende, vond Ray het heimelijk vernederend. Maar toch, ze waren niet in de positie om werk te weigeren.

‘Ze is waarschijnlijk gewoon eenzaam,’ zei Abby.

‘Of ze is verliefd op papa,’ opperde Lori.

‘Helaas denk ik dat jullie allebei gelijk hebben,’ zei Ray. Hij ging aan tafel zitten en staaarde naar een intimiderende stapel rekeningen, alsof de vervaldatumms zouden veranderen als hij er maar intens genoeg naar staaarde. ‘Zou je een extra dienst bij de Buy & Bye kunnen draaien?’ vroeg hij aan Abby.

‘In deze tijd van het jaar niet,’ antwoordde ze. Toen ze de bezorgde blik van Ray zag, voegde ze eraan toe: ‘Maar ik kan het vragen. Het komt heus wel in orde, oké?’

‘Altijd,’ zei hij. ‘Als er één ding is dat dit gezin kan, dan is het wel overleven.’